

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing on a balcony overlooking the sea and mountains. The man is wearing a white shirt and black pants, and the woman is wearing a blue strapless dress. They are standing on a balcony with a white railing and some red flowers. The background shows a blue sea and mountains under a clear sky.

Miranda Lee
Ve službě
miliardáře

MIRANDA LEE

VE SLUŽBĚ
MILIARDÁŘE

PŘEKLAD

ZUZANA ĽALÍKOVÁ

Milá čtenářko,

tak co, jaký byl? A jaký bude? Neodpustím si tu nejobvyklejší otázku na přelomu roků... Jenže co dělat, když žijeme v turbulentní době, kdy se vše neustále mění? Máme za sebou druhý rok boje s nepříjemnou a nebezpečnou chorobou, a protože tyhle řádky píšu několik týdnů před koncem roku, netuším, co se ještě může stát.

Takže jenom: držme si navzájem palce, aby ten příští rok byl lepší!

*Z knížek, které si můžete přečíst v edicích *Sladký život* a *Sladký život Duo*, bych chtěl upozornit na dvě. Příběh *Princovo tajné pokušení* volně navazuje na *Noc plnou ohně*, která vyšla v březnu. Dozvíme se v ní více o osudech mladých žen z jednoho zapadlého sicilského městečka. A kniha nazvaná *Smlouva s Italem* je zase druhý díl trilogie o rodině *Brunettiových*. Minulý měsíc jí předcházela povídka *Software pro lásku*, příští měsíc vše završí *Chybička v plánu*.*

Takže už víme, že ani na přelomu let 2021 a 2022 nepřijdeme o tolik oblíbené příběhy na pokračování. Už teď Vám prozradím, že v únoru a v březnu mám pro Vás připravený další dvoudílný příběh.

A že by Vás zajímalo, o čem bude...? Přece o lásce!

S láskou

Váš Harlequin

Miranda Lee

**VE SLUŽBĚ
MILIARDÁŘE**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Maid for the Untamed Billionaire

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:

Zuzana Lalíková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2019 by Miranda Lee

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7701-3 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-7702-0 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-7703-7 (PDF)

PROLOG

Jake potřeboval hospodyni.

Nechtěl však, aby s ním bydlela pod jednou střechou. To poslední, po čem toužil, bylo, aby mu někdo stál v jednom kuse za patami, povídal si s ním a zabíral mu osobní prostor. Dům koneckonců Jake před několika lety koupil hlavně proto, aby ho měl jen pro sebe.

Po několika měsících v nemocnici a dalších týdnech strávených na rehabilitační klinice po ničem netoužil víc než po samotě. Proto odmítl nabídku, aby se nastěhoval k příbuzným a jako dárek k třicátým narozeninám si koupil dům v Balmain Eastu na předměstí Sydney.

Napadlo ho, že by bylo nejlepší, kdyby k němu hospodyně chodila třikrát týdně. *Dokázal* se o sebe přece jenom postarat – ve smyslu, že na začátku, kdy neměl nohu ještě zdravou, nezvládl vůbec nic. Nákupy si obstarával přes internet a oblečení posílal do čistírny, a to i potom, co se už téměř uzdravil a vrátil se do práce.

Veškeré domácí práce, které se vážou k domu, ho však nudily. Příčilo se mu, že musí čekat na kurýry, kteří se ne vždy dostaví na čas. Trpělivost nepatřila mezi jeho nejsilnější vlastnosti.

Mohl si dovolit platit někomu, kdo by všechno kolem domu dělal za něj. Už před úspěchem jeho televizního pořadu byl bohatý, takže peníze pro něj

nikdy nepředstavovaly problém. Spíš mu záleželo na soukromí.

Ne že by soukromí měl, protože jeho hvězda během posledních několik let vystoupala hodně vysoko a každý jeho pohyb zachycovali příspěvatelé na sociálních sítích a bulvárních plátcích.

Doma však byl konečně sám. Domov byl jeho útočištěm a pevností. Proto bylo nutné, aby si našel hospodyni. Ukázalo se však, že to není zrovna snadný úkol čistě proto, že ženy, které se o práci u něj ucházely a dostavily se na pohovor, se mu *nelíbily*.

Uvědomoval si, že je to od něj hloupé, protože s tou ženou přece nebude mít na osobní úrovni nic společného. V žádosti, kterou rozeslal personálním agenturám, napsal, že hospodyně u něj bude pracovat jen ve všedních dnech, nikdy ne o víkendu. Měla by dorazit vždy ráno až poté, co on sám odjede do práce, a stejně tak by měla odejít, než se Jake večer vrátí domů. Produkce a moderování zábavního pořadu *Polední Austrálie* mu zabíraly každou minutu pracovního týdne, a to od rána až do pozdního odpoledne.

Proto by mu přece nemělo záležet na tom, jestli mu bude hospodyně sympatická, nebo ne.

Nedovedl si však představit, že by do jeho domova během jeho nepřítomnosti docházel někdo, kdo by se mu nezamlouval.

Na ženách, které k němu přišly na pohovor, mu nejvíc vadil fakt, že všechny do jedné byly velkými obdivovatelkami jeho pořadu. Pravda, není to zrovna zločin, bylo to však otravné. Všechny se rozplývaly a nemohly se dočkat, až k němu nastoupí do služby.

Jakeovi se nedočkavost u žen přičila. Nedokázal setřást z hlavy představu, jak na sociálních sítích zveřejňují dojmy z *báječné* práce a *skvělého* nového zaměstnavatele, vše samozřejmě opatřené fotografiemi.

Žádnou z těch dychtivých žen nenajal a právě teď

čekal na příjezd další zájemkyně, kterou mu poslala nově založená personální agentura, jejíž majitelka byla před několika dny hostem v jeho pořadu.

Agentura slibovala přesně takové hospodyně, jaké hledal. Většinu žen, které přes tuto agenturu nabízejí své služby, tvořily ženy v domácnosti, jež si chtěly vydělat peníze navíc k péči o děti.

Zavolal proto Barbaře, majitelce agentury, a vysvětlil jí, jakou hospodyně si pro sebe představuje. Požádal o někoho vhodného, nejlépe ženu, která není posedlá jeho pořadem a nepovažuje ho za dar všem ženám seslaný samotným bohem.

Slíbila, že mu najde tu pravou hospodyně.

A tak tu teď, v sobotu brzy odpoledne seděl ve své pracovně a čekal, až dorazí zájemkyně, která podle Barbary nejvíce vyhovuje jeho požadavkům, ačkoli si neodpustil pomyšlení, že nejspíš stejně jen opět marný čas.

Žena, kterou k němu Barbara poslala, byla především příliš mladá. Mělo jí být teprve dvacet šest let. Navíc to byla vdova. Co se asi tak v jejím životě odehrálo?

Barbara mu to neřekla a Jake se neptal.

Povzdechl si. Asi manžel té ženy zemřel při auto-nehodě. Nebo na nějakou vážnou nemoc.

Aspoň že neměla děti. Není nic smutnějšího, než když mladá žena musí své děti vychovávat sama.

Tato mladá žena, Abby Jenkinsová, podle všeho neměla žádnou kvalifikaci a hledala práci. V jejím velmi krátkém životopisu se psalo, že v sedmnácti odešla ze střední školy, pracovala v rybím bistro, ve dvaceti letech se vdala a krátce poté se stala ženou v domácnosti.

Jakeovi připadalo, že u moderní mladé ženy je to poněkud zvláštní volba životního stylu, který Jake považoval spíš za staromódní. Chtěl jí však dát šanci. Každý si přece zaslouží aspoň jednu šanci.

Před domem zastavilo auto. Hodinky na jeho zápěstí mu prozradily, že jsou přesně dvě hodiny. Aspoň že je přesná.

Jake vstal a vydal se ke vstupním dveřím. Západku odemkl, právě když se ozval zvonek. Zhluboka se nadechl a otevřel dveře. Netušil, co má čekat.

Při pohledu na překrásnou blondýnu s nádhernýma zelenýma očima, jež k němu ustaraně vzhlížely, se mu zadrhl dech. Ne, netvářila se ustaraně. Spíš nervózně. Ta dívka byla strašlivě nervózní, kousala se do spodního rtu a ucha své černé kabelky přehozené přes rameno se držela, jako by to bylo záchranné lano.

To, že byla nervózní, považoval za přirozené. Barbara se zmínila, že práce u něj je první, o kterou se dívka přes její agenturu uchází.

Jake si ji prohlédl.

Měla na sobě tmavě modré džínsy a smetanový háčkováný top, který jí obepínal velmi pěknou postavu. Vlasy v barvě medu měla dlouhé, rovné a stažené do nízko posazeného culíku. Nenanesla si žádná líčidla, dokonce ani rtěnku. To Jakea potěšilo, protože se tím odlišovala od ostatních žen, s nimiž vedl pohovory.

„Pan Sanderson?“ zeptala se váhavě.

Jake povytáhl obočí. Došlo mu, že ho nezná, což znamenalo, že nikdy neviděla jeho pořad ani dokumenty, které během let natočil.

Nemohl se rozhodnout, jestli mu to dělá spíš radost, nebo ho to ranilo.

Tak jako tak to hrálo v její prospěch. Neměl zájem o hospodyni, která miluje jeho pořad.

„Ano, to jsem já,“ odpověděl. „A vy budete Abby,“ oslovil ji s trochu škrobeným úsměvem.

Úsměv mu oplatila.

„Ano,“ odpověděla stručně a rychle dodala: „Je od vás velmi milé, že jste mě pozval na pohovor.“

„Barbara mi vás velmi vychválila,“ prozradil jí.

To ji překvapilo. „Opravdu?“

„Ano. Zmínila se, že k vám přijela neplánovaně na návštěvu a měla jste tam dokonale naklizeno.“

Zrůžověly jí tváře. Působila přitom jak krásně, tak roztomile. Jakea vždy přitahovaly krásné ženy, ne roztomilé.

To se nyní změnilo...

„Mám ráda věci na svém místě,“ přiznala.

„Nápodobně,“ přizvukoval úsečně. „Pojďte dál, promluvíme si.“

„Ano, jistě.“ Navzdory svým slovům se však ani nepohnula a jen na něj bez mrkání zírala.

„Možná bych vás nejdříve měl provést domem,“ navrhl Jake přátelsky, ustoupil stranou a gestem ji pobídl, aby vstoupila. „Ukážu vám, co by tu na vás čekalo. Třeba pak už o práci u mě nebudete mít zájem.“

„Určitě budu, pane Sandersone,“ ujistila ho a prošla kolem něj do haly, kde se zastavila a rozhlédla. „Máte nádhernou podlahu. Miluju naleštěné dřevěné podlahy.“

„Jen se špatně udržují,“ postěžoval si Jake a zavřel za ní dveře.

„Dřiny se nebojím,“ oznámila a vzhledla k němu.

Jakeovi se líbila odhodlanost, jež se jí v očích zračila.

V tu chvíli si uvědomil, že se mu ta žena líbí. *Velmi* se mu líbí.

„Výborně,“ odpověděl a pomyslel si, že právě našel svoji hospodyni.

A jakkoli se mu přičilo, že se mu Abby líbí, byl odhodlaný svoje pocity potlačit. Chtěl se držet svého plánu, podle něhož by se se svojí hospodyní neměl skoro vůbec vidět.

Jak se koneckonců říká, sejde z očí, sejde z mysli!

PRVNÍ KAPITOLA

O dvanáct měsíců později...

Abby si spokojeně pozpěvovala. Zamkla svůj maličký domek a zamířila do práce. Měla svou práci ráda. Ráda se starala o krásný dům Jakea Sandersona. A ráda se starala i o samotného Jakea, ačkoli *jeho* ráda zas tolik neměla.

I tak byla Abby od samého začátku vděčná, že ji najal, přestože neměla žádné předchozí pracovní zkušenosti ani doporučení.

Po pravdě stále nemohla uvěřit svému štěstí, že získala tak dobré pracovní místo. Nejenže to neměla do práce daleko – autem to z její čtvrti Seven Hills nebylo do Balmain East daleko – navíc byla svou vlastní paní, protože Jake doma nikdy během její přítomnosti nebyl. Mohla si dělat, co chtěla, odpočívat, kdykoli po tom zatoužila, a pracovat vlastním tempem.

Ne že by byla líná. Jak šlo o údržbu domu, považovala se Abby spíš za perfekcionistku. U ní doma byste mohli jít z podlahy. A po každém pracovním dni byste mohli jít z podlahy i u Jakea.

Pravda, každé pondělí ráno býval v domě o něco větší nepořádek než obvykle. Abby věděla, že Jake mívá o víkendech společnost – takovou, která zůstane přes noc a neztrácí čas uklízením špinavých sklenic od vína nebo uklízením nádobí do myčky.

Ženy, které si muž zvolený nejoblíbenější televizní osobností roku vodil domů, se s takovými přízemními věcmi nezabývaly, přicházely z jiného důvodu. A Jake nikdy neměl o ženskou společnost nouzi.

Abbyina sestra Megan s oblibou četla všemožné bulvární plátky a ráda Abby informovala o tom, s kým Jake právě chodí. Jeho nejnovějším objevem byla moderátorka zpráv z televizní stanice, která vysílala Jakeův pořad. Jmenovala se Olivia a byla to oslnivá brunetka s velkýma hnědýma očima, nádherným úsměvem a postavou, za jakou by většina žen vraždila.

Kdysi na Oliviiin úsměv žárlila.

Ty časy pominuly.

Abby vždy toužila vidět svět a už v dobách dospívání snila o dni, kdy odletí za moře. Po svatbě s Waynem sny o cestování nahradily jiné, sny o velké a šťastné rodině, jakou ona ani Wayne nikdy nepoznali.

Ty sny se však brzy rozplynuly...

Abby několikrát ztěžka polkla, odehnala nepříjemné vzpomínky a přinutila se myslet na sny, jichž se dá dosáhnout. Sny, které jí snad pomůžou zapomenout. Říká se, že čas zahojí všechny rány. Čas a možná i cestování.

Snila o tom, že stráví na cestách aspoň půl roku, procestuje Evropu, Asii i Ameriky. Jen ve Spojených státech bylo tolik věcí, které toužila vidět. Niagarské vodopády. Grand Canyon. New York.

Což znamená, že jednoho dne bude muset opustit místo Jakeovy hospodyně.

Megan si myslela, že se Abby snad zbláznila, když se jí sestra svěřila, že chce opustit dobré a jisté místo, aby mohla putovat po světě.

Abby s ní nesouhlasila. Chtěla něco, na co by se mohla těšit, a ne se jen ohlížet. Pokud chce cestovat,

bude cestovat. A k čertu s prací pro Jakea Sandersona. Přežije i bez ní a ona rozhodně přežije bez něj.

Krátce před devátou Abby zabočila do ulice, jež vedla k Jakeovu domu. Cesta se svažovala k moři a k přístavišti trajektů. Většina místních dvoupodlažních domů byla postavena začátkem dvacátého století. Všechny byly v průběhu času renovovány a z Balmainu se stala žádaná čtvrť, jež se snažila na svou dělnickou minulost zapomenout.

V Jakeově domě kdysi sídlil velký obchod, který někdo kdysi odkoupil a proměnil ho v obytný dům. Jake ho koupil před několika lety už zařízený vším, co chtěl, včetně zahrady bez trávniku, bazénu a hostinským pokojem v přízemí se zabudovanou koupelnou.

V době, kdy dům koupil, si léčil nohu, kterou si zranil během práce v zámoří a nemohl nějaký čas chodit do schodů. To vše jí prozradil, kdy přišla na pohovor. Provedl ji domem, vysvětlil, co od ní čeká, a pak jí dal práci. Když tak nad tím uvažovala, toho dne s ní mluvil víc než za celých uplynulých dvanáct měsíců dohromady.

Megan se Abby neustále na jejího slavného a pohledného nezadaného šéfa vyptávala a své sestře ani za mák nevěřila, když jí Abby vysvětlovala, že o Jakeovi žádné podrobnosti neví, jen že je to známý tvůrce dokumentů a nyní moderuje stejně známý televizní pořad. Teprve nedávno se dozvěděla, že jeho milovaný strýc Craig je velmi známým zahraničním dopisovatelem.

Megan o Abbyině šéfovi nejspíš věděla víc než sama Abby, protože milovala Jakeův pořad *Polední Austrálie*, v němž během hodiny a půl vedl rozhovory s celebritami a probíral současná témata.

Abby si občas během polední pauzy jeho pořad pustila, avšak program – ani jeho moderátor – ji nijak

zvlášť nezaujal. Nedokázala pochopit, že ten okouzlující muž, který k ní promlouval z televizní obrazovky, je ten samý jako její úsečný zaměstnavatel, který k ní, když už se zřídka setkali, pronesl sotva pár slov.

Ne že by jí na tom záleželo. Hlavní pro ni bylo, že jí dával práci a platil jí tak dobře, že brzy bude mít na účtu dost peněz na cestování.

Ta poslední myšlenka napadla Abby právě, když vstoupila do domu a na bílé tabuli v technické místnosti s čisticími prostředky, na kterou jí její šéf sepi-soval, co je potřeba udělat, nebo nakoupit, spatřila vzkaz.

Budu doma kolem 15h.

Potřebuju s vámi o něčem mluvit.

Jake

Abby se sevřel žaludek. Okamžitě ji napadlo, že udělala nějakou hroznou chybu a Jake ji teď za to vyhodí. Rychle se však vzpamatovala a řekla si, že jí nejspíš nechce říct nic důležitého, spíš jí možná jen osobně ukáže, co je potřeba udělat.

Ano, to bude tím. Určitě není důvod panikařit.

Strach jí však po zbytek dne nedopřál klidu. Pracovala jako řas, aby ve tři hodiny, až Jake přijede, byl celý dům vyleštěný. Ze všech obrazů a odkládacích stolků setřela prach, umyla a uklidila nádoby, v ložnici povlékla postel do čistého povlečení a v hlavní koupelně vyměnila všechny ručníky. Dokonce i zametla na předzahrádce a z dlaždic vydrhla skvrny od červeného vína. Ani si nedopřála přestávku a jedla při práci.

Bylo za deset minut tři, když si Abby svlékla gumové rukavice, rozčesala si vlasy a upravila si je do úhledného culíku. Vždy si na práci oblékala džínsy a tenisky a k nim za teplého počasí tričko a v zimě

svetr. Džínsy, které měla na sobě dnes, byly vybledlé a plandaly na ní. I černé triko na ní viselo. V poslední době pohubla, protože z jídelníčku vyřadila čokoládu a zmrzlinu.

Abby se prohlédla v prádelně v zrcadle a povzdechla si. Kéž by jí to slušelo o něco víc. Kdyby tušila, že se dnes uvidí se svým zaměstnavatelem, upravila by se lépe. Jak to však mohla vědět? Neviděla ho celé týdny. I tak by si asi měla zajít nakoupit něco nového na sebe.

Ve tři hodiny nebylo po Jakeovi vidu ani slechu. Po deseti minutách začala přemítat, jestli by mu neměla napsat. Měla uložené jeho telefonní číslo, hned prvního dne jí však dal najevo, aby ho přes mobil neobtěžovala s výjimkou naprosto naléhavých případů.

To, že se domů nevrátil na čas, se dá těžko považovat za naléhavý případ. I tak se rozhodla, že pokud Jake nedorazí do půl čtvrté, napíše mu. S tou myšlenkou zašla do kuchyně a dala vařit v konvici vodu.